

ΜΕΤΑ τὴν Σύνοδον εἰς Κολυμπάρι

Διὰ τὴν πρὶν ἔξαγγελθεῖσαν σύγκλησιν “Ἀγίας καὶ Μεγάλης Πανορθόδοξου Συνόδου”, ἔγραψα καὶ ἐδημοσίευσά σχετικὸν ἄρθρον, τὸ ὁποῖον κατέληγεν ὡς ἑξῆς:

« ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔγραψαν περὶ τῆς ἀποφάσεώς των κατὰ τὴν Ἀποστολικὴν Σύνοδον, ὅτι “ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν...” (Πράξ. 15' 28).

Εἰς τὸ αὐτὸ ὑψηλὸν ἐπίπεδον ἀληθείας καὶ ἀσφαλείας, ἀπεφάνθησαν καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῶν ἀρχαίων Ἀγίων Μεγάλων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ ἐδογματίσαν καὶ παρέδωκαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν καὶ ὑπέδειξαν τὴν Ὀρθόδοξον ζωὴν.

Σήμερα, ἀπὸ τὸ εἰσὶν μὴ ὀρθόδοξον ἐκπεμπόμενον νόημα τοῦ 6^{ου} κεφαλαίου τῆς “Ἀγίας Μεγάλης Πανορθόδοξου Συνόδου”, ΑΝΗΣΥΧΟΥΜΕΝ μήπως δὲν πρυτανεύσῃ εἰς Αὐτὴν τὸ “ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν”, μήπως κωληθῇ ἢ δρᾷς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ ἀνίερης σκοπιμότητες. ὅποτε, οὔτε Ἁγία θὰ εἶναι ἡ Σύνοδος, οὔτε Μεγάλη, (ἀφοῦ μάλιστα ἰσχύει τὸ πρωτοφανὲς εὐσχημα τῆς μίας ψήφου ἀνὰ Ἐκκλησίαν), καὶ οὔτε Ὀρθόδοξος. καὶ τότε μήπως, ἀντὶ τῆς εὐνήδους καταργήσεως σχισμάτων καὶ αἵρέσεων, προέλθουν νέα τοιαῦτα. »

Προτοῦ προχωρήσωμεν εἰς σχολία ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς Συνόδου, θεωροῦμεν χρήρικον νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὰ ἑξῆς:

1) Ὑπενδυμίζομεν ὅτι τὰ πρὸς συζήτησιν θεμάτα ^(κεφάλαια) τῆς Συνόδου ἦσαν τὰ ἀκόλουθα:

α) Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

β) Ἡ Ὀρθόδοξος Διασπορά.

γ) Τὸ ἑαυτόνομον καὶ ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ.

δ) Τὸ μυστήριον τοῦ γάμου καὶ τὰ κωλύματα αὐτοῦ.

ε) Ἡ ἐποποιότης τῆς νηστείας καὶ ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερα.

στ) Σχέσεις τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον.

2) Τὰ “ἐτοιμασθέντα” κείμενα τῶν θεμάτων αὐτῶν ἔχιναν γνωστὰ τὸν Ἰανουάριον

τοῦ 2016, ἐνώπιον τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ τὰ ὑπέγραψαν, ἐκτός(j) τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας.

3) Τὸν τελευταῖον πρὸ τῆς Συνόδου καιρὸν, οἱ ἱεράρχες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς νὰ ἦσαν ἐνωρηστρωμένοι, εὐνηγωνίζοντο εἰς τὸ νὰ διακηρύττουν τὴν ὑπαρξίν Ἐκκλησιαστικότητος εἰς τοὺς "Ρωμαιοκαθολικούς", "Προτεστάντες"... ὡς νὰ ἦτο τὸ κύριον μέλημά των αὐτό, καὶ κατηγοροῦσαν τοὺς ἀντιφρονοῦντες Ὁρθόδοξους:

α) Ὁ ἅγιος Γαλλίας Ἐρμανουήλ ἐδήλωσε: "Δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ἀναγνωρίζουμε ὅλες τὶς ἄλλες Ἐκκλησίες, εἴτε εἶναι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, εἴτε οἱ Ἐκκλησίες οἱ ὁποῖες προῆλθαν ἀπὸ τὴ Μεταρρύθμιση. Πρέπει νὰ εἴμαστε λογικοὶ εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ θέματα." (Τώρα, ποῦ καὶ πῶς κολλᾷ αὐτὸ τὸ "νὰ εἴμαστε λογικοί...")

β) Ὁ ἅγιος τοῦ Τορόντο Σωτήριος ἔλεγε εἰς τὸ Ὁρθόδοξο Ἐκκλησίασμα "μὴ λέετε κατὰ τῶν Παπικῶν· ἐμεῖς τὰ βρήκαμε μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς..."

γ) Ἱεράρχες τῆς Ἡμιαυτονόμου Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καὶ Ὁ Χριστουπόλεως Μακάριος, μὲ παρόμοιες προτάσεις, προσάπτουν κατηγορίες "ὡς αἰρετικῶν ἐπὶ Ἰηλωτισμῶ" ἢ "ὡς αἰρετικῶν ἐπὶ ἔθνικισμῶ", στοὺς Ὁρθόδοξους πὺν δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν ὑπαρξίν Ἐκκλησιαστικότητος εἰς τοὺς αἰρετικούς Παπικούς καὶ Προτεστάντες, καὶ πὺν ἀπορρίπτουν τὴν αἴρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ...

δ) Ὁ ἐπίσκοπος Ἀβύδου Κύριλλος λέγει ὅτι, "ἡ Ὁρθόδοξη Πατρικὴ Παράδοση ὁμολογεῖ εἰς τὸ Σῦμβολο τῆς Πίστεως, τὴν πίστην, εἰς Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν", τὴν ὁποῖαν ἀποδέχεται ὡς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, παράλληλα ὅμως οὐδέποτε ἀποδέχθηκε ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ μόνη Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου..." κ.λ.π.

4) Στὴν Ὁμιλίαν τοῦ ἐνώπιον τῆς Συνόδου εἰς Κολυμπάρι Χανίων, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἶπε μεταξὺ πολλῶν ἄλλων:

"Οἰαδήποτε τροπολογία ἐπὶ τῶν ἤδη ὁμοφώνως ἐγκριθέντων Κειμένων, δὰ ἰσχύσει μόνον ἐὰν γίνῃ ἀποδεκτὴ ὑπὸ πασῶν τῶν μετεχουσῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Τοῦτο ἐπιβάλλει ἡ ἀρχὴ τῆς ὁμοφωνίας τὴν ὁποῖαν ὅλοι ἀπεδέχθημεν... Ἀποδεχθέντες τὴν ἀρχὴν τῆς ὁμοφωνίας εἰς τὴν λήψιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνόδου, ἀποδεχόμεθα εὐχρόνως καὶ τὴν ἐγκρίσιν τῶν τυχόν ὑποβαλλομένων ὑφ' ἡμῶν τροπολογιῶν, μόνον ἐφ' ὅσον εἶναι σύμφωνα πρὸς αὐτάς, πᾶσαι αἱ ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι.

5) Στὴν "Ἐγκύκλιον" πὺν ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς Συνόδου, γίνεται ἀναφορὰ καὶ εἰς

Μεγάλες Συνόδους, Καθολικοῦ κύρους, ἀφ' ἑνὸς Ἐκείνης ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου τῶν ἐτῶν 879-880, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν ἐτῶν 1341, 1351, ἐπὶ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.

5) Ἐνας Συνοδικὸς ἱεράρχης ἀπεκάλυψεν ὅτι, οἱ συζητήσεις ἐξελιέσονται «ὁμαλὰ ἐπὶ τῶν ἄλλων θεμάτων, μέχρις ὅτου ἦλθε τὸ θέμα ἡ σχέσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον»»

Τότε ἐπεκράτησαν ὑψηλοὶ τόνοι καὶ ἔντασις ἦταν καὶ τότε πού ἕνας Προκαθημένος Ἐκκλησίας, κατεφέρθη ἀπρεπῶς ἐναντίον τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερωνόμου, ὅστις ἐδέχθη καὶ ἀλλαχόθεν πιέσεις, διὰ νὰ ἀλλάξῃ τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀνέφερα τὰ προηγούμενα ὡς δεδομένα πραγματικά, διὰ τὴν εὐκολωτέραν κατανόησιν τῶν περαιτέρω σχολίων μας.

Ὀλίγες ἡμέρες πρὸ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς Συνόδου ἐνεφανίσθησαν προβλήματα ὥστε, πρὸς στιγμὴν ἐφάνη ὅτι ἡ Σύνοδος θὰ ἐματαιώνετο, ἢ, θὰ ἀνεβάλλετο ὀλίγον, ὅπως ἐβλήθησαν ὠριμένα Πατριαρχεῖα...

Τελικῶς τέσσερα Πατριαρχεῖα, Ἀντιοχείας, Ρωσσίας, Βουλγαρίας καὶ Γεωργίας ἐγνωστοποίησαν τὴν ἀπόφασιν των νὰ μὴ συμμετάσχουν εἰς τὴν Σύνοδον.

Αὐτὸ ἐσήμαινεν ὅτι, πέραν τοῦ μεσοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν δὲν θὰ ἐξεπροωπεῖτο εἰς τὴν Σύνοδον, ἡ ὁποία αὐτομάτως ἐπαυσε νὰ εἶναι Πανορθόδοξος... Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ;

Ἐμεῖς λέγομεν ὅτι, γιὰ νὰ πρυτανεύσῃ εἰς τὴν Σύνοδον τὸ Ἀποστολικὸν «ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν», ἔπρεπε νὰ πρυτανεύσῃ πρῶτον μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πνεῦμα ἠγαπῆς, εἰλικρινοῦς καὶ ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, καὶ ἐν Χριστῷ ἐνότητος... Φρονοῦμεν ὅτι, πρωτίστως ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἔπρεπε νὰ ἀνευκαταβῆται νὰ κινηθῇ καὶ κινήσῃ καὶ πρωτοστατήσῃ, διὰ τὴν ἀμείωτον ἀρσιν τῶν προβλημάτων μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ο βασιλεὺς Πατριάρχης μὲ ἄλλους Προκαθημένους καὶ ἱεράρχας, ἔπρεπε, μμούμενοι «τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, ὃς ἑαυτὸν ἐκένωσεν... καὶ ἑταπεινώσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπῆκοος μέχρι θανάτου» νὰ ἐξεύρουν καὶ βαδίσουν «τὴν ἀρίστην ὁδὸν τῆς ταπεινώσεως» καὶ κάμουν τὸ πᾶν διὰ νὰ μὴ διαβαλεθῇ ἡ Ἐνότης τῶν Ὀρθοδόξων, ἡ ὁποία τελικῶς ἐτραυματίσθη. Τέσσερα Πατριαρχεῖα δὲν προσῆλθον.

Ὅμως, ὅπως ἀναφέραμε ἐπὶ “δεδομένα”, ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου ἐτόνιζε καὶ ἐπανελάβε τὴν ἰσχὺν “τῆς ἀρχῆς τῆς ὁμοφωνίας” διὰ τὴν λήψιν ἀποφάσεων ἐπὶ τὴν Σύνοδον. Τώρα, μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἀρχὴ τῆς ὁμοφωνίας, ὅταν ἀπουσιάζουν τέσσερα Πατριαρχεῖα; Μπορεῖ νὰ συνέλθῃ ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος χωρὶς τὴν ἰσχύουσαν ἀρχὴν τῆς ὁμοφωνίας; Ἐλυαν τὰ προβλήματα μὲ δύο ἐκπτώσεις:

α) Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος ἠνομάσθη, Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος.

β) Ἡ ἀρχὴ τῆς ὁμοφωνίας, ἀντικατεστάθη ἀπὸ ἓνα “ιδιόζοντα” κανόνα, “ἡ γνώμη τῶν πλειόνων κρατεῖται”

Ἄλλὰ καὶ πάλιν, πόσον Ἁγία καὶ πόσον Μεγάλῃ ἦτο ἡ Σύνοδος;
καὶ πάλιν ποῖων “πλειόνων” ἡ γνώμη ἐκράτησεν;

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ Μεγάλῃ Σύνοδος, πέραν τοῦ μισοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων χριστιανῶν δὲν ἐξεπροσωπεῖτο ἀπὸ δὲ τοὺς παρευρισκομένους πόσοι ἠδύνατο - ἢ πόσοι ἦσαν ἐλεύθεροι - νὰ ὁμλήσουν;

Καὶ πάλιν πόσοι εἶχαν δικαίωμα ψήφου; Δικαίωμα ψήφου εἶχαν μόνον οἱ Προκαθημένοι τῶν Ἐκκλησιῶν. (Μία ψήφος ἀνὰ Ἐκκλησίαν). Ὅλοι ὅμως... εἶχαν ὑποχρέωσιν νὰ ὑπογράψουν, ἢ δικαιολογημένα νὰ ἀρνηθῶν.

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω κατήχησαν τὴν Μεγάλῃ Πανορθόδοξον Σύνοδον νὰ γίνῃ μία εὐναστis, ἓνα συνέδριον τῶν Προκαθημένων δέκα Ἐκκλησιῶν.

Ἀκόμη καὶ τὸ ἐκηνικόν, ὅπως ἐετήθη, ὑπεβάδμιζε τὴν παρουσίαν τῶν πολλῶν ἱεραρχῶν...

Τώρα, ἐπὶ ἐρώτημα ἐὰν ἦτο “Ἁγία” ἡ Σύνοδος, θὰ ἤμασθε ἀπολύτως βέβαιοι περὶ τούτου ἐὰν ἰσχυετο τὸ Ἀποστολικόν “ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν”. Ἀλλὰ εἰς αὐτὸ πρέπει νὰ ἀπαντήσουν οἱ ἴδιοι οἱ Συνοδικοί, ἐὰν δηλαδὴ “ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ αὐτοῖς”. Πάντως ἡ εἰκόνα πού ἐξεπέμπετο ἐκ τῆς Συνόδου δὲν ἦτο Ἀγιοπνευματικὴ Πρωτίετις, τὰ κείμενα πού ἐπρεπε νὰ ψηφίσουν καὶ ὑπογράψουν οἱ Συνοδικοί - καὶ θὰ ἐγίνοντο ἀποφάσεις τῆς Συνόδου - δὲν τὰ συνέταξαν οἱ ἴδιοι “Ἁγίῳ Πνεύματι συνδιασκεψάμενοι”, ἀλλὰ εἶχαν συνταχθῆ πολὺ πρὶν, καὶ εἶχαν ὑπογραφή ἀπὸ τοὺς Προκαθημένους - πλὴν ἑνός - κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 2016. Καὶ αὐτὸς ὁ τρόπος, μέθοδος τῆς Συνόδου, τυγχάνει πρωτοφανής. ΣΑΦΕΣΤΑΤΑ τὰ κείμενα πρὸς ψηφίσιν δὲν ἦσαν “συμπροῖόν” τῆς Ἐνσεργίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ φωτισμένων Συνοδικῶν. ἦσαν συνδέσεις ὠρισμένων ἱεραρχῶν. Γι’ αὐτὸ καὶ ὅταν ἦλθε τὸ κύριο θέμα τῆς Συνόδου “Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον” ἐδημιουργήθη ἔντασις καὶ ὀδύτης

στοὺς λόγους, ^{μεταξύ} ἀφ' ἑνὸς ἐκείνων πού ὑπεστήριζαν πολὺ τὰ κείμενα καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκείνων πού ἤθελαν νὰ ἐπιφέρουν κάποιες ἀλλαγές, σύμφωνες πρὸς τὰ δεδομένα τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως.

Τὸ κύριον **σημείον τριβῆς**, ὅπου ὑπῆρχεν ἔντονος ἀντιπαράθεσις, ἦτο ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ λοιποῦ, ἐκτὸς τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, χριστιανικοῦ κόσμου. Εἶδαμε ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος ἀρθροῦ ὅτι, οἱ ἱεράρχες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀναφανδὸν καὶ μετὰ πάθους θεωροῦν ὡς Ἐκκλησιές, τὸσον τοὺς αἰρετικούς Παπικούς ὅσον καὶ τοὺς αἰρετικούς κλάδους τῶν Προτεσταντῶν.

Ἐγινεν ὀλοφάνερρον ὅτι οἱ ἱεράρχες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης, προχωροῦν “γυμνῇ τῇ κεφαλῇ” — ὅπως ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ — πρὸς δημιουργίαν νέας αἰρέσεως, ἀναγνωρίζοντες κανονικὴν Ἐκκλησιαστικότητα στοὺς αἰρετικούς, καὶ συνάπτοντες μὲ αὐτοὺς σχέσεις, χωρὶς αὐτοὶ νὰ μετανοήσουν καὶ ἀρνηθῶν τὰ αἰρετικά τῶν δόγματα.

Δὲν θὰ ἠμιλούσαμεν περὶ “δημιουργίας νέας αἰρέσεως”, εἰὰν οἱ ἴδιοι δὲν ἐπέκαλουντο, ἐν τῇ “Ἐγκυκλίῳ” τῆς Συνόδου, τὰς Μεγάλας καὶ Καθολικοῦ κύρους Συνόδους τοῦ 879-880 ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου καὶ τῶν ἐτῶν 1341 καὶ 1351 ἐπὶ Γρηγορίου Παλαμᾶ, οἱ ὁποῖες κατέδικασαν καὶ ἀναθεμάτισαν τοὺς φρονοῦντας καὶ δεχομένους τὰ αἰρετικά δόγματα τῶν Παπικῶν.

Α) Ἰδοὺ τί λέγει ἡ “Ἐγκυκλιὸς” τῆς τελευταίας Συνόδου ἐπὶ Κολυμπάρη:

“...Τὸ Συνοδικὸν ἔργον συνεχίζεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀδιακόπως διὰ τῶν μεταγενεστέρων, καθολικοῦ κύρους, συνόδων — ὡς λ.χ. τῆς ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Μεγάλῃς Συνόδου (879-880) καὶ ἐπὶ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ συγκληθειῶν Μεγάλων Συνόδων (1341, 1351...) διὰ τῶν ὁποίων ἐβεβαιώθη ἡ αὐτὴ ἀλήθεια τῆς πίστεως, ἔξαιρέτως δὲ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ περὶ τῆς μεθέξεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς ἀκτίστους θείας ἐνεργείας...”

Β) Ἰδοὺ καὶ λόγοι ἀποφάσεων τῶν Καθολικοῦ κύρους, Μεγάλων Συνόδων:

Β1, τῆς Συνόδου 879-880, ὅπου 383 ἐπίσκοποι, ἀντιπρόσωποι τοῦ Πάπα καὶ τῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς.

Στὶς 26 Ἰανουαρίου τοῦ 880 ἐγένεε συνεδρίασις ἐπὶ Ἀνάκτορα ἐπὶ ὁποίαν ἔλαβε μέρος ὁ αὐτοκράτωρ Βασίλειος ὁ Α΄ ὁ Μακεδών, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε νὰ διαβάσῃ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως (ὅπου βεβαίως δὲν ὑπῆρχε τὸ *filioque*) καὶ ὅλοι κατόπιν ἐφώνησαν, “οὕτω πιστεύομεν καὶ ταύτῃ τῇ ὁμολογίᾳ ἐβα-

πίεθημεν καὶ τοῦ ἱερατικοῦ βαθμοῦ ἠδῆώθημεν· ὁ δὲ ἀποδρασνόμενος ἢ ἀφαιρεῖν ἢ προσθεῖναι, ἀτελῆ τὴν εἰς τὴν ἁγίαν καὶ ὁμοούσιον καὶ ἀδιαίρετον Τριάδα μέχρι τῆς σήμερον ἀνέκαθεν ἐπικρατοῦσαν ὁμολογίαν δεικνύσι· διὰ τοῦτο ἀνάθεμα ἔστω». Οἱ καπικοὶ ἀντιπρόσωποι δὲν ἐξέφρασαν ἀντιρρήσεις, διότι εἰς τὴν ἰδίαν τὴν Ρώμην, δὲν εἶχε προστεθῆ ἀκόμη τὸ Filioque εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως.

B2. Ἀπὸ τὸν Τόμον τῆς Συνόδου τοῦ 1351

- (2) "...Οὗτος δὲ, (δηλ. ὁ Βαρλαάμ), μοναχὸς ὢν καὶ τῆς Καλαβρίας ὀρμώμενος καὶ τῆ τῶν Ἑλλήνων παιδείᾳ πολὺς γεγυῶς... κατὰ τῆς ἀληθείας χωρεῖ..."
- (3) "...καὶ ὅτι τὸ φῶς τῆς τοῦ Κυρίου Μεταμορφώσεως, τὸ τοῖς συναναβάσιν αὐτῷ μακαρίοις μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις ὀφθέν, κτιστὸν ἐπεχείρει δεικνῦναι καὶ περιγραφτὸν καὶ τῶν αἰσθητῶν φύτων πλέον ἔχον οὐδέν..."
- (5) "...ἀλλ' ἔχων ἔτι τινὰς παρὰ τὸν Βαρλαάμ καὶ τὸν Ἀκίνδυνον... τὸν τε χρηματίσαντα Ἐφέου καὶ τὸν Γάννου, Γρηγορᾶν τε καὶ Δεξιόν. Οἱ καὶ εὐσθημα πωησάμενοι καὶ ἄλλους προσεταιρισάμενοι ἀνδρωπίσκους, οὐδὲν ὑγιᾶς διανοηθέντας οὐδέποτε, δόρυβον ἐγείρουσι κατὰ τῆς Ἐκκλησίας Θεοῦ, επουδῆν ποιούμενοι ἀποπλανᾶν τοὺς πολλοὺς καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀποτέμνειν ἐλεεινῶς, δόξαν ἑαυτοῖς ἐκ τούτου πορίζειν οἰόμενοι. ^{Ἐξήσθη γοῦν διὰ ταῦτα ἡ Σύνοδος εὐγκρότηθαι μεγάλην... προκαθεδόντος τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ἱερέων Βλαχερνῶν.}
- (10) "...οἱ δὲ (δηλ. οἱ αἰρετικοί)... ἐξηλέγχθησαν δικοτομοῦντες εἰς κτιστὰ καὶ ἀκτιστὰ τὴν μίαν θεότητα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῷ τὴν μὲν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ ἀκτιστον λέγειν θεότητα, ἑτεροημένην πάσης δυνάμεως καὶ ἐνεργείας θείας, πᾶσαν δὲ δύναμιν καὶ ἐνέργειαν Θεοῦ καὶ ἀπλῶς τὸ τούτου παντοδύναμον ἀδετοῦντες τε καὶ ἀρνούμενοι, καὶ εἰς κτίσμα καταβπῶντες τὸν Θεόν..."
- (40) "...οἱ τὴν Ἐκκλησίαν ἐλαύνοντες... καὶ μηδὲν ἕτερον κατ' αὐτοὺς ὄντος τοῦ Θεοῦ, πλὴν οὐσίας μόνης· ἡμεῖς δὲ παρὰ τῶν ἁγίων ἐδιδάχθημεν Γραφῶν καὶ οὐσίαν ἔχειν τὸν Θεόν καὶ δύναμιν καὶ ἐνέργειαν τῆς θείας οὐσίας διαφέρουσαν, μᾶλλον δὲ καὶ δυνάμεις καὶ ἐνεργείας· οὕτω γὰρ σὺ μόνον τριευπόστατος, ἀλλὰ καὶ παντοδύναμος ἔσται· ἔζητήθη σὺν τίνος μετέχουσι τὰ πάντα, τῆς θείας οὐσίας, ἢ τοῦ Θεοῦ θείας ἐνεργείας. Ἡ δὲ θεία Σύνοδος, ἀχώριστον μὲν ἴσμεν, ἔφη, τὴν θείαν οὐσίαν καὶ τὴν θείαν ^{καὶ φύσει} ἐνέργειαν... Περὶ μέντοι τῶν ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δεδημιουργημένων ἔφη, τίς σὺκ οἶδεν, εἰ μὴ κατὰ τοὺς ἀντιλέγοντας τῆ Ἐκκλησία παραπαίει, ὅτι παν δημιουργήμα τῆς ἐνεργείας τοῦ δημιουργήσαντος, ἀλλ' οὐκί τῆς οὐσίας μεταλαγχάνει;

(51) Ἡμεῖς δὲ πᾶσα ἢ συναθροισθεῖσα ἐν τῷ τρικλίνῳ τῷ οὕτως ἐπιλεγομένῳ Ἀλεξιακῷ τῶν ἱερῶν Βλαχερνῶν θεία καὶ ἱερὰ Σύνοδος χάριτι Χριστοῦ καὶ νῦν τῆς εὐσεβείας ὑπερμαχοῦντες, καὶ ἀκριβῆ καὶ προεήκουσαν τὴν περὶ τῶν προκειμένων σκέψιν καὶ ἐξέτασιν ποιησάμενοι, καὶ τοὺς πρώην ἐπὶ τούτοις συνοδικούς τόμους ὡς εὐσεβεστάτους ἐπικυροῦντες, μᾶλλον δὲ καὶ τούτοις ἐπόμενοι, τὸν μὲν Βαρλαάμ ἐκεῖνον καὶ τὸν Ἀκίνδυνον, ὡς εἰς αὐτὰ τὰ καίρια τῆς εὐσεβείας ἐμπαροινήσαντας καὶ μηδαμῶς μεταμεληθέντας ἔτι περιόντας τῷ βίῳ, τῷ ἀπὸ Χριστοῦ ἀναδέματι δικαίως καθυποβάλλομεν. Τοὺς δὲ νῦν ἀναφανέντας καὶ συνοδικῶς ἐξελεχθέντας ἐκεῖνοις ὁμόφρονas, καὶ ἀπλῶς ὅσοι τῆς εὐμορίας αὐτῶν, ἀποκηρύκτους τε καὶ ἀποβλήτους ἔχομεν τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εἰ μὴ μεταμεληθεῖεν, καὶ τῷ ἀπὸ Χριστοῦ ἀναδέματι καθυποβάλλομεν, καὶ τοὺς κοινωνοῦντας τούτοις ἐν γνῶσει ἀκοινωνήτους ἔχομεν, καὶ πάσης ἱερατικῆς λειτουργίας τοὺς ἔχοντας ἀπογυμνοῦμεν...»

[Προτοῦ προκωρήσω θέλω νὰ διαβεβαιώσω ὅτι, γράφω ταῦτα οὐδόπως ἔχω προκατάληψιν κατὰ τινος ἢ μῆδος-μὴ γένοιτο-] Ἰσα-ἴσα, ἐτὸν κατάλογον τῶν ὑπὲρ ὧν προεῦχομαι καθ' ἡμέραν εἶναι, κατ' ὄνομα μὲν, ὁ Πατριάρχης Βαρδολομαῖος, ὁ πάσης Ἑλλάδος ἱεράρχης, ὁ Κύπρου Χρυσόστομος, καὶ οἱ κεκοιμημένοι προκατόχα τῶν, ὁ πρῶτος τῶν Ρωσῶν Κύριλλος, κ.ά., γενικῶς δὲ, παῖρα πολλοὶ ἄλλοι πάντες.]

Λοιπὸν, Πρῶτον ἢ ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου καθολικοῦ κύρους Μεγάλῃ Σύνοδος τοῦ 879-880, ξεκάθαρα ἀναδημάτισεν τοὺς προδέσαντας τὸ *Filioque* εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως, (εἰς γινώστόμας «Πιστεύω...»).

Δεύτερον ἢ ἐπὶ Γρηγορίου τοῦ Παλαμά συγκληθεῖσα καθολικοῦ κύρους Σύνοδος τοῦ 1351, ἀφ' οὗ ξεκάθαρα ἐπανεβεβαίωσε τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν εἰς τὴν ὑπαρξίν ἐν τῷ Θεῷ ἀκτίστου θείας οὐσίας ἀμεδέκτου ἀπὸ τὰ κτίσματα καὶ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀκτίστου θείας ἐνεργείας μεδεκτῆς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ κτίσματα καὶ ἀχωρίστου ἀπὸ τὴν θείαν οὐσίαν, ἀναδημάτισεν τοὺς φρονοῦντες καὶ διδάσκοντες ἀντιθέτως πρὸς αὐτὴν τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν· ἀλλὰ καὶ τοὺς κοινωνοῦντας τούτοις ἐν γνῶσει ἀκοινωνήτους ἔχομεν, καὶ πάσης ἱερατικῆς λειτουργίας τοὺς ἔχοντας ἀπογυμνοῦμεν...»

Μὲ τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν τῶν καταδικῶν, ἀναδηματισμῶν καὶ ἀφορισμῶν τῶν αἰρετικῶν Παπικῶν καὶ Προτεσταντῶν, μὲ ποῖαν ἐννεύθησιν ἱεράρχης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, πρὸ τῆς Συνόδου ἐκήρυττον τὴν κανονικὴν Ἐκκλησιαστικότητα τῶν αἰρετικῶν αὐτῶν καὶ προωδοῦσαν τὴν σύναψιν ἐχέσεων μεταξὺ Ὀρθόδοξων καὶ τῶν αἰρετικῶν; Ἡ συμπε-

ριφορά των αυτή και η ὅλη στάσις των ευνιστοῦσε καὶ ἓνα κραυγαλέον ἐμπαιγμὸν κατὰ τῆς Συνόδου, διότι οἱ Σχέσεις αὐτές ἐνῶ ἦτο θέμα πρὸς εὐσήτηειν, αὐτοὶ ἐφήρμοζαν προεπιλημμένην ἀπόφασιν των· ἴδου ἐπὶ πλέον μία δυνατὴ μαρτυρία: Τρεῖς ἡμέρες πρὶν κλείσῃ, ἀπὸ τὸ τέλος τῆς Συνόδου, μία ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου - καὶ τοῦ Πατριάρχου - μετέβησαν τὴν 29^{ην} Ἰουνίου εἰς τὴν Ῥώμην καὶ προσέφερον εἰς τὸν πάπαν εἰκόνα, δεικνύουσαν τοὺς ἀδελφούς ἀποστόλους Ἀνδρέαν καὶ Πέτρον ἐνηγκαλισμένους. Αὐτὴ ἦτο ἡ "θρονικὴ" ἑορτὴ τῆς Ῥώμης καὶ ὁ Πάπας διὰ τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀντιπροσωπεῖας Μεθοδίου Βοστώνης, διεμήνυσε τις εὐχαριστίες καὶ τὴν χαρὰν τοῦ ἐπὶ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ Πατριαρχεῖον, τὰ ὅποια ἐπεσκέφθη προσωπικῶς τὴν 30^{ην} Νοεμβρίου τοῦ 2015 κατὰ τὴν θρονικὴν ἑορτὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἦταν ^{τότε} πού εἶπεν, ἐπιστρέψας εἰς Ῥώμην, "θὰ πᾶμε μπροστὰ μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους· ἀν περιμένουμε τοὺς θεολόγους, δὲν θὰ φθάσωμε ποτὲ εἰς συμφωνίαν· ὁ Ἀθηναγόρας εἶπε "νὰ κλείσωμε τοὺς θεολόγους εἰς ἓνα νησί γιὰ νὰ εὐσητοῦν... κί ἐμεῖς νὰ πᾶμε μαζί μπροστὰ".

Δὲν μᾶς εἶπαν ὅμως, οὔτε τότε ὁ Ἀθηναγόρας οὔτε τώρα ὁ Φραγκιέκος ὅτι, οἱ θεολογικοὶ διάλογοι δὲν ὀδηγοῦν εἰς συμφωνίαν, διότι οἱ αἰρετικοὶ Παπικοὶ (καὶ Προτεστάντες) ΔΕΝ ΑΠΟΒΑΛΛΟΥΝ ΤΙΣ ΑἰΡΕΣΕΙΣ ΤΩΝ. Π' αὐτὸν τὸν λόγον διακεκριμένοι Ὁρθόδοξοι Θεολόγοι ἔπαυσαν νὰ ἐνημετεροῦν εἰς αὐτοὺς τοὺς ματαιοὺς διαλόγους. Τὸ μεγάλης ἀπορίας ἄξιον ὅμως εἶναι, διὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ οἱ ὅπου γῆς ἱεράρχες του ἀναγνωρίζου ἐκκλησιαστικότητά στοὺς αἰρετικούς καὶ συνάπτου συνεχῶς καὶ στενότερες σχέσεις μαζί των καὶ πιέζου - ὡς ἔκαμαν μὲ τὴν σύγκλησιν τῆς Συνόδου - καὶ τίς ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίαι γιὰ νὰ κάμουν τὸ ἴδιον; Τί φοβερὸν! ἠθέλησαν καὶ ἐμεθόδευσαν νὰ περάσῃ μὲ ἀπόφασιν Πανορθόδοξου Συνόδου τις διεστραμμένες αἰρετικὰς θεωρίας καὶ πράξεις των, "τὸν Θεὸν μὴ φοβούμενοι καὶ ἄνθρωπον μὴ ἐντροπέμενοι". (πρβλ. Λουκ. 12).

[Δὲν θέλω νὰ πιστεύω ὅτι πίσω τους κρύβονται παγκόσμια σκοτεινὰ κέντρα, πού προωθοῦν πρῶτα "ἐνωσιν" ὅλων τῶν χριστιανῶν, ὑπερὰ ὅλων τῶν μονοθεϊστῶν καὶ τέλος ὅλων τῶν ὁπαδῶν θρησκειῶν..]

Στὸ θέμα "Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον" ἐπιπλήξτε συνεχῶς ἡ λέξις "ἐνότης", ἀποβλέποντες νὰ πείσῃ γιὰ τὴν ἐνότητα μὲ τοὺς δυτικούς αἰρετικούς, ἐνῶ ἐκ τῶν πραγμάτων ἐφάνη ὅτι ἐδείξαν ὀλιγωρίαν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθόδοξων, ἀφ' οὗ δὲν ἔκαμαν τὸ πᾶν διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν ἀποχὴν τῶν τεσσάρων Πατριαρχείων. Ἡ δὲ ἐπαναλαμβανόμε-

νη έννοια τῆς "ένότητος" δέν διαποτίδεται μέ τήν έννοιαν τῆς Ἀληθείας, τῆς Ἀληθιῆς Πίστεως, καί τοῦ Ἀγιασμοῦ, ὡς περὶ τούτου σαφῶς ἐδίδαξεν ὁ Κύριος, ὀλίγας ὥρας πρό τῆς Λυτρωτικῆς Θουσίας Του: "Πάτερ... ἀγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ Ἀληθείᾳ σου... ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθεια ἔστι... καί ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιάζω ἑμαυτόν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὡσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ... ἵνα πάντες ἐν αὐτῇ (ἰω. 17-21). Ὁ δὲ Παῦλος, ἀφοῦ πρῶτα ἐδίδαξεν ὅτι, "ὁ Κύριος ἔδωκε τοὺς ποιμένας" διὰ νὰ ὀδηγῶν τὰ ποιμνιά των "μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ένότητα τῆς πίστεως καί τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ..." ἀμέσως, καί τὴν ἀγάπην, πρὸς αὐτὴν τὴν Ἀληθινὴν Πίστιν, προεάρτησεν εἰπών: "Ἀληθεύοντες δὲ ἐν ἀγάπῃ αὐθήμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστός." (Ἐφ. δ' 11-15).

Χωρὶς Ἀληθινὴν Πίστιν—ποῦ εἶναι Ἀποκάλυψις Θεοῦ, καί Θέλημα Θεοῦ—οὔτε πραγματικὴ, εἰλικρινὴς, ἀνιδιοτελεὴς ἀγάπη μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ, οὔτε οὐσιαστικὴ καί ἀρρηκτος καί ἐν Χάριτι Χριστοῦ ένότης μπορεῖ νὰ λάβῃ ὑπόστασιν.

Μέ τὴν ἐπιδιωκομένην ἀναγνώρισιν Ἐκκλησιαστικότητος ἐπὶ τοὺς δυτικὸς αἰρετικούς, καί προωδομένην εὐνασιν στενοτέρων μέ αὐτοὺς σχέσεων εὐλαπτομεν πολὺ καὶ αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς· αὐτοὺς μὲν, διότι εἶναι σὰν νὰ τοὺς λέγομεν, μείνετε ἐκεῖ ποῦ εἶθε (= εἰς αἰρέσεις εἰς), καλὰ εἶθε· ἡμᾶς δέ, πρῶτον, διότι ἀμαρτάνομεν ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν ἔκπτωσίν των καί μὴ βοηθοῦντες αὐτοὺς διὰ τὴν ἐπάνοδόν των εἰς τὴν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, δηλαδή τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν· δεύτερον, διότι θὰ δώσωμεν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς αἰρετικούς αὐτοὺς νὰ διαδίδουν περιεσσότερον ἐλευθεροὶ τίς αἰρετικὲς δοξασιές των ἐντὸς τῶν Ὀρθοδόξων χωρῶν· τρίτον, διότι θὰ ἐπιφέρωμεν καίριον πλήγμα κατὰ τῆς αὐτοσυνειδησίας τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ὅτι δηλαδή ἡ τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως Μία Ἀγία Καθολικὴ ^{καὶ} Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ ὁποία κατέχει καί διδάσκει τὴν Ἀληθινὴν Πίστιν, ὡς αὕτη παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου, τῶν Ἀποστόλων, τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καί τῶν θεουμένων Πατέρων· τὸ καίριον αὐτὸ πλήγμα θὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν καί τὴν χαλάρωσιν τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καί τὴν φθορὰν τῆς ποιότητος ζωῆς των... , συνεπικουρούντων καί τῶν ἄλλων ἐπικρατούντων ἀντιπνευματικῶν παραγόντων...

Καὶ ἐνῶ ἀκριβῶς Εἶναι καιρὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐνώπιον τῶν ἐπικρατούντων Παγκοσίων Πραγμάτων, ἡ Σύνοδος ἐπὶ Κολυμπάρι τεκνηέντως—χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν οἱ ἐντὸς πολλοὶ ^{λόγοι μὲν ἀλλὰ ἀνεπαρκεῖς καὶ} λάφελις—ἐκινήθη νὰ κιβδηλεύῃ τὴν παρακαταθήκην τῆς Σωτηρίας, νὰ ἀναμείξῃ τὴν Ἀλήθειαν μέ τὸ ψεῦδος, τὴν

Θεόδοτον Ὁρθόδοξον Παράδοξιν, μέ τὰ ἐωεφορικά τῶν ἀνθρώπων ἐφευρήματα, παπικῶν καὶ προτεσταντῶν... Καὶ ἐπρογραμματίσθη ὅπως προωθῆσῶν οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου ἐπὶ πόλεις καὶ ἐπὶ χωρῖα, ἐπὶ ἐνορίες... Ἀκόμη δὲ διελαλήθη ἡ ἐπιθυμία - ἡ ἀνάγκη τάχα - τῆς συγκλήσεως τέτοιων Συνόδων ἀνά πενταετίαν ἢ ἐπταετίαν..., δηλαδή νὰ γίνεταί σιγά-σιγά, νὰ εὐλαμοποιῆται ἡ ἔκπτωσις τῶν Ὁρθόδοξων πραγμάτων...

ΦΡΙΤΤΩ ΚΑΙ ΘΡΗΝΩ ΚΑΙ ΟΔΥΡΟΜΑΙ, τῶρα πού Ξαναδιαβάω τὰ κείμενα τοῦ θέματος "Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον".

Γίνομαι ἐκπληκτος καὶ ἐνεός, ὅταν διαπιστώνω ὅτι οἱ ἀρρωστημένοι ἐγκέφαλοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐν τῇ ἐβδομάδι τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, μέ Σατανικὴν μέθοδον ἐπέρασαν ὡς Ἁγιοσυνοδικὰ κείμενα καὶ θέματα, ἐκεῖνα πού ἐπὶ δεκατίες Ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες καὶ πλήθος ὀρθόδοξου λαοῦ ἀπέμψον καὶ ἀπέρριπτον. Γιὰ νὰ κλείσουν τὰ στόματα τῶν δικαίων αὐτῶν ἀνθρώπων, μετῆλθον τὸν πλέον ὑψυλὸν τρόπον· νὰ περάσουν τίς αἰρετικές ἐπιλογές των, διὰ τῶν ὑπογραφῶν τῶν πολλῶν ἀφελῶν Συνοδικῶν, ἀνεπαρκῶν διὰ τὴν λήψιν ὑψηλῶν ὀρθόδοξων ἀποφάσεων. Οὐαί...

Τικὴ καὶ δόξα καὶ θεῖος Στέφανος εἰς τοὺς ὀλίγους ἀξίους ἱεράρχας πού δὲν ὑπέγραψαν!

Οἱ δὲ ἐπίσκοποι ἀπὸ τὸ "φανάρι", οἱ ὁποῖοι προώθησαν τίς αἰρετικές οἰκουμενιστικές καὶ ἀντεορθόδοξες θέσεις, ἐβλασφήμησαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: Ὁ μὲν Κύριος τότε εἶπεν ὅτι, ἦτο βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκ μέρους τῶν Ἑβραίων, πού ἀπέδιδον τὰ θαύματα τοῦ Βεελζεβούλ· τῶρα, οἱ ἱεράρχες αὐτοί, ἤδη λησαν νὰ παρουσιάσουν τὰ Σατανικῆς ἐνεργείας σχέδια των, ὡς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἐμπνεύσεις...

Ἐγινε φανερόν ὅτι, ἡ Σύνοδος ἐπὶ Κολυμπάρι Χανίων, δὲν ἦτο,

οὔτε Ἁγία, οὔτε Μεγάλη, οὔτε Ὁρθόδοξος· διὰ τοῦτο:

Στῶμεν καλῶς, ἐτῶμεν μετὰ φόβου. **Πρόσχωμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις!**...

Ἐν τῇ ἐν Πάφῳ "Ἁγία Μονῇ", Κυριακὴ τῶν ἁγίων 630 πατέρων τῆς Δ' ἐν Χαλκῇ δόσι Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ μεγαλομ. Μαρίνης. 17.7.2016

Μοναχὸς Ἐπιφάνιος